

Привиди з минулого

Був початок жовтня 1946 року. Ноа Келгун на ганку, що підперізував його будинок, милувався заходом сонця. Він любив сидіти тут ввечері після важкого робочого дня, дозволяючи думкам спокійно снувати в голові. Цей спосіб відпочинку він перейняв від батька.

Найбільше Ноа любив спостерігати за деревами та їх віддзеркаленням у воді. Глибокої осені дерева у Північній Кароліні просто прекрасні: вони майорять зеленими, жовтогарячими, багряними барвами. Спостерігаючи за тим, як грає переливами листя на сонці, Ноа Келгун усоте зловив себе на думці, що й попередні власники будинку, мабуть, також проводили вечори за милуванням цією красою.

Будинок звели 1772 року, і тому це була одна з найстаріших та водночас найбільших будівель у Нью-Берні. Спочатку тут мешкав власник плантації, а Ноа купив будинок одразу по завершенню війни, і витратив ще одинадцять місяців та всі свої заощадження на його відбудову. Репортер із місцевої газети в Ролі¹ навіть написав

¹ Ролі – столиця штату Північна Кароліна, США.

про нього репортаж декілька тижнів тому, відзначивши, що кращої реставрації ще не бачив. Принаймні, самого будинку. Решта ж угідь перебувала в гіршому стані, але це вже зовсім інша історія. Саме тут Ноа й проводив більшу частину дня.

Маєток розташувався на дванадцяти акрах землі вздовж річки Брайс-Крик, і саме тепер Ноа ремонтував дерев'яну огорожу, яка оточувала його угіддя з трьох інших боків, — перевіряв, чи не пошкодили дошки час або терміти, і за потреби замінював їх на нові. Він мав ще багато роботи, особливо з західного боку, тому, відклавши інструменти, подумав, що треба замовити ще деревини. Потім він пішов у будинок, випив чашку солодкого чаю та прийняв душ. Ноа завжди приймав душ наприкінці робочого дня, щоб змити з себе весь бруд та втому.

Опісля він зачесав назад волосся, одягнув зблякли джінси та блакитну сорочку з довгим рукавом, зробив собі ще одну чашку солодкого чаю та вийшов на ганок, де тепер і сидів; туди, де він відпочивав щодня о цій порі.

Ноа потягнувся руками вгору, тоді в боки, а на завершення розім'яв плечі. Почувався він добре — чистим та посвіжілим. Його тіло нило від втоми, Ноа був певний, що завтра м'язи болітимуть ще сильніше, а водночас відчував і радість від того, що сьогодні вдалося зробити майже все заплановане.

Ноа потягнувся за гітарою — одразу згадав про батька, за яким страшенно сумував. Він ударив по струнах раз, настроюючи звук, і спробував знову. Тепер інструмент зазвучав правильно, і Ноа загравав. Музика лилася плавно

і м'яко. Спочатку він лише тихенько мугикав мелодію, а коли нарешті засуθενіло, Ноа затягнув пісню. Він грав на гітарі та співав, поки сонце не сховалося за обрій, а на землю впала ніч.

Коли він припинив грати, годинник показував лише сьому. Ноа відкинувся в кріслі, розгойдуючись. Уже за звичкою він поглянув угору й відшукав поглядом сузір'я Оріона та Близнюків, Велику Ведмедицю й Полярну зорю. Ноа мовчки споглядав мерехтіння на осінньому небі.

Подумки він перебирав цифри, аж раптом зупинився. Ноа розумів, що витратив на будинок майже всі заощадження, тож скоро доведеться шукати нову роботу, проте він швидко відкинув цю думку та вирішив завершити реставрацію будинку, не переймаючись тим, що його чекає далі. Він знав — усе якимось налагодиться. Так було завжди, так буде й цього разу. До того ж, думки про гроші його втомлювали. Ноа завжди вмів знаходити задоволення у простих речах. Речах, які не можна купити за гроші. І йому важко було зрозуміти людей, які цього не вміли. Цю рису він також успадкував від батька.

Клем підійшла й ретельно обнюхала його руку перед тим, як вмоститися біля ніг.

— Ось ти де, моя дівчинко, як ся маєш? — запитав він, поглажуючи свого мисливського собаку по голові.

У відповідь вона лише негучно заскавуліла та підняла на нього свої великі круглі очі. Одну ногу Клем втратила в автомобільній аварії, та це не заважало їй вправно рухатися і складати господареві компанію вечорами.

Йому був тридцять один рік — не так багато, щоб його вважали старим, проте вже достатньо для того,

щоб почуватися самотнім. Відколи він сюди повернувся, стосунків не мав. Йому досі не трапилася жодна людина, яка хоча б зацікавила його. Сам винен, Ноа й сам це добре знав. Щось завжди стояло між ним та всіма жінками, з якими він намагався зблизитися, і Ноа не був певен, що зміг би цьому зарадити, навіть якби щиро спробував це зробити. Іноді перед сном він думав про те, що, мабуть, йому судилося залишитися самотнім довіку.

Вечір уповні – надворі тепло й затишно. Ноа прислухався до шелесту листя та сюрчання цвіркунів, думаючи про те, що звуки природи, на відміну від гуркоту авто та літаків, заворожують. Природа завжди віддавала більше, ніж отримувала, а її звуки спонукали Ноа до розмірковувань про справжні витоки людини. На війні, особливо після серйозних сутичок, Ноа часто згадував ці прості звуки.

– Вони не дадуть тобі збожеволіти, – сказав батько, проводжаючи Ноа на війну. – Слухай звуки Господа, і вони приведуть тебе додому.

Він допив чай, увійшов до будинку, знайшов книжку, а на зворотному шляху ввімкнув світло на ганку. Ноа знову вмотивувався у кріслі та глянув на книжку. Стару, у подертій палітурці, зі сторінками у плямах від води та бруду. Це було «Листя трави» Волта Вітмена, і саме ця збірка допомогла йому пережити війну. Одного разу вона навіть прийняла на себе кулю, призначену йому.

Ноа провів рукою по палітурці, стираючи з неї пил.

І навмання розгорнув книжку та прочитав такі рядки: